

Hồi 320

Phong lưu tận tán

Lưu Dụ ngồi trong tiểu đình ở hậu viện phủ Thống lĩnh, trong lòng trăm mối tơ vò. Ngày đó Tạ Huyền đã ở đây cản gã lại, khiến gã không thể cùng Vương Đạm Chân cao chạy xa bay. Giả như khi ấy Tạ Huyền biết được kết cục bi thảm của Vương Đạm Chân, liệu ông có ngăn cản gã hay không?

Đột nhiên gã chợt cảm thấy mình cô đơn vô cùng tận, Tạ Huyền đã thành người thiên cổ, Vương Đạm Chân cũng bỏ gã mà đi, tất cả đều trở thành quá khứ không thể vãn hồi, giờ đây chỉ còn lại nỗi đau cắt da cắt thịt và ngọn lửa giận dù dốc cả nước sông Hoàng Hà cũng không dập tắt nổi bầu bạn với gã.

Lưu Lao Chi đã thay một bộ mặt đáng ghét gấp bội, bên ngoài thì tỏ ra tử tế, thực chất lại tìm thiên phương bách kế dồn gã vào tử địa, còn nói rõ Lưu Dụ gã đang có quân vụ tại thân, trước khi khởi hành không được ra khỏi phủ Thống lĩnh, rõ ràng không cho gã bất cứ cơ hội nào gặp mặt những người ủng hộ mình.

Tức cảnh sinh tình, trong lòng gã chợt dâng lên một cảm giác u ám bi thương, không chỉ vì Vương Đạm Chân mà còn vì cả cừu hận giữa các dân tộc trong thời loạn thế này, mỗi người đều vì sự sinh tồn của mình, của dân tộc mình mà tiến hành những cuộc chiến tranh vô cùng vô tận, không bao giờ ngưng nghỉ.

Khi mới gia nhập Bắc Phủ binh, gã làm gì cũng cố gắng hết sức, làm gì cũng muốn tốt hơn người khác, tất cả đều vì mong được thượng cấp tán thưởng, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ được giao, trong lòng lại đầy cảm giác thỏa mãn, cho rằng mình đã vì quân đội vì quốc gia mà ra sức, tư tưởng hết sức đơn thuần.

Nhưng giờ gã đã trở thành hy vọng của một đám huynh đệ trong Bắc Phủ binh, cũng có thể là tân chủ mà người phương Nam vẫn hằng mong đợi, suy nghĩ của gã về chuyện thành bại đã hoàn toàn thay đổi, đồng thời chính vì hiểu rõ chân tướng của chuyện hỏa thạch thiên giáng, nên trong lòng gã hết sức áy náy, tất cả những suy nghĩ này hợp lại với nhau, hình thành nên một tâm trạng cực kỳ phức tạp, khó thể dùng ngôn ngữ mà hình dung cho nổi.

Sự thực thì gã không còn con đường nào khác, giờ chỉ có thể tiếp tục kiên trì, giãy giụa cầu sinh dưới ma trảo của Lưu Lao Chi, đợi chờ cơ hội, Nếu như thời cơ vĩnh viễn không đến với gã, thì cũng đành cúi đầu nhận mệnh chứ không biết phải làm sao.

Mây đen mù mịt phủ kín bầu trời đêm giống như tâm trạng nặng nề của gã. Lúc này nhìn bề ngoài thì gã vô cùng thoải mái, song gánh nặng trên vai lại khiến gã thống khổ vạn phần. Gã chỉ mong có thể minh đao minh thương mà quyết một trận tử chiến với địch nhân, cho dù chết cũng không đáng tiếc, chỉ hiềm một nỗi sự thực và nguyện vọng lại là hai chuyện hoàn toàn trái ngược. Trước mắt gã giờ đang là con đường tương lai đen tối và đầy chông gai, nhiệm vụ tới đây gã đây khẳng định là một cạm bẫy có thể khiến gã vĩnh bất siêu sinh.

Ngày mai sẽ là một ngày thế nào?

Gã không còn nắm chắc được điều gì nữa.

oOo

Dã hỏa yến được cử hành bên hồ.

Mộ Dung Thùy và Kỷ Thiên Thiên ngồi trên tấm thảm dày êm ái, ăn món thịt dê nướng tươi ngon vừa được người hầu dâng lên, uống thứ rượu gạo mà người Tiền Ti ưa thích.

Mộ Dung Thùy thần sắc ung dung, vui vẻ nói chuyện đông chuyện tây với Kỷ Thiên Thiên, kể chuyện năm xưa bị tộc nhân bài xích phải đầu quân dưới trướng Phù Kiên thế nào. Y dùng từ sinh động, lời nói mang theo tình cảm sâu sắc, vậy nên tuy Kỷ Thiên Thiên không có lòng dạ nào mà nghe cũng không thể không thừa nhận nói chuyện với y cũng là một thứ lạc thú.

Đột nhiên Mộ Dung Thùy trở nên trầm mặc, uống liền hai ly rượu đầy, rồi đưa mắt nhìn Kỷ Thiên Thiên chăm chú.

Kỷ Thiên Thiên dịch dần ánh mắt ra phía hồ, mặt hồ phản chiếu vầng tân nguyệt và mấy đóa phù vân xung quanh, phảng phất như trong thời đại chiến loạn liên miên này, đây là mỹ cảnh duy nhất có thể khiến người ta nhìn thấy hy vọng.

Thanh âm Mộ Dung Thùy từ từ truyền vào tai nàng: “Hoang nhân thắng rồi!”.

Bao nhiêu lo lắng ngưng kết trong lòng Kỷ Thiên Thiên lập tức biến mất, suýt chút nữa thì cất tiếng hoan hô, nhưng lại không thể không khống chế sự mừng rỡ trong lòng.

Hoang nhân thắng rồi! Vậy có nghĩa là gì? Thắng lợi thì phải trả giá, nếu như Hoang nhân tổn thất quá nặng, trong tình thế cường địch khắp nơi như lúc này, họ vẫn khó lòng mà sống nổi.

Mộ Dung Thùy thở dài: “Hoang nhân lại sáng tạo thêm một kỳ tích nữa! Thắng một trận hết sức đẹp mắt!”.

Thân hình nhỏ nhắn của Kỷ Thiên Thiên không khỏi run lên, gương mặt xinh đẹp lộ ra thần sắc kinh ngạc, cơ hồ như không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy, cặp mắt sáng trong hướng về phía Mộ Dung Thùy như dò hỏi.

Mộ Dung Thùy vẫn chăm chú nhìn nàng, chú ý từng nét biến hóa nhỏ nhất trên gương mặt nàng.

Kỷ Thiên Thiên nói: “Lấy ít thắng nhiều là việc vô cùng khó khăn, làm sao họ thực hiện được?”.

Mộ Dung Thùy nhạt giọng nói: “Thành bại quyết định bởi một trận mưa lớn và màn sương mù dày đặc giáng xuống ngay sau khi mưa tạnh. Nếu ta không đoán lầm, Hoang nhân ắt hẳn có cao thủ tinh thông quan sát thiên tượng lại quen thuộc với sự thay đổi tiết trời ở Biên Hoang Tập, nên đã phối hợp chiến lược phản công với sự đột biến của thời tiết một cách hoàn hảo, khiến quân thủ thành liên tiếp bất lợi, cuối cùng thì sụp đổ toàn diện. Tuy ta là kẻ thất bại, nhưng cũng không thể không thừa nhận trận phản công này của Hoang nhân vô cùng đặc sắc, khẳng định là lưu danh muôn đời, trở thành một trận chiến trứ danh mà người đời sau phải cúi đầu ngưỡng mộ”.

Kỷ Thiên Thiên thầm nhủ Mộ Dung Thùy nói những lời này mà hết sức bình tĩnh, còn tỏ ra độ lượng hơn người, không hề cố ý hạ thấp đối thủ, cơ hồ như chuyện mất đi Biên Hoang Tập hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới ý vậy, nhưng sự thực thì có đúng vậy hay không? Nàng dám khẳng định là hoàn toàn ngược lại, mất đi Biên Hoang Tập là một đả kích cực kỳ nghiêm trọng với Mộ Dung Thùy, không những làm y mất mặt, mà còn khiến sách lược thống nhất Bắc phương của y bị rối loạn lên nữa.

Y có thể tỏ ra ung dung thoải mái như vậy chẳng qua là vì chấn động đã qua, y cũng đã có sách lược đối phó với chuyển biến mới. Nói không chừng sau khi đánh bại Mộ Dung Vinh, y sẽ đích thân xuất chinh Biên Hoang Tập cũng nên.

Càng lúc nàng càng cảm thấy mình đã hiểu được tâm lý của Mộ Dung Thùy.

Mộ Dung Thùy có quá lạc quan hay không? Y có thể dụng binh với Biên Hoang Tập lần thứ ba hay không còn phải xem cuộc chiến với Thác Bạt Khuê thành công thất bại thế nào mới có thể xác định được.

Nếu Thác Bạt Khuê thua, Biên Hoang Tập cũng coi như bị xóa sổ.

Mộ Dung Thùy lại nói tiếp: "Tạ Huyền đã không tìm lầm người kế thừa, Lưu Dụ khẳng định là bậc thống soái xuất sắc nhất của phương Nam, gã đã đem thiên thời, địa lợi, nhân hòa kết hợp và phát huy một cách hoàn hảo, có thể nói là đã tạo nên mẫu mực cho các binh gia đời sau".

Lưu Dụ được đại gia binh pháp xuất sắc nhất Hồ tộc đánh giá cao như vậy, Kỷ Thiên Thiên cũng cảm thấy vinh hạnh lây.

Mộ Dung Thùy đột nhiên chau mày lại nói: "Rốt cuộc là Lưu Dụ sẽ ở lại Biên Hoang Tập làm Hoang nhân hay trở về Bắc Phủ binh? Thiên Thiên có thể cho ta biết không?".

Rất ít khi y dùng ngữ điệu mang theo vẻ khẩn cầu này nói chuyện với nàng, vậy nên lập tức khiến Kỷ Thiên Thiên có cảm giác hết sức kỳ lạ.

Có phải Mộ Dung Thùy đã mất đi lòng tin? Mất đi Biên Hoang Tập, khẳng định cũng ít nhiều ảnh hưởng đến sự tự phụ và lòng tin của y? Giả như trận chiến Bắc phạt, Thác Bạt Khuê đại thắng Mộ Dung Bảo thì liệu có tạo ra một đòn đả kích nặng nề khác với vị thống soái xưa nay vốn tung hoành bất bại này không? Mộ Dung Thùy có vì liên tiếp thất bại mà mất đi năng lực lãnh đạo hay không? Những suy nghĩ này khiến Kỷ Thiên Thiên như nhìn thấy được ánh sáng trong bóng tối mênh mông, nhưng đồng thời nàng cũng cảm thấy suy nghĩ này của mình là quá tàn nhẫn với Mộ Dung Thùy, cảm giác mâu thuẫn đó thật không dễ chịu chút nào.

Kỷ Thiên Thiên dịu dàng nói: "Lưu Dụ chắc chắn sẽ trở về Bắc Phủ binh, bằng không gã sẽ phụ sự kỳ vọng của Huyền soái dành cho mình".

Mộ Dung Thùy ngạc nhiên nói: "Lưu Lao Chi và Tư Mã Đạo Tử chịu bỏ qua cho gã sao? Gã trở về khác nào tự chui đầu vào chỗ chết?".

Kỷ Thiên Thiên nhẹ giọng nói: "Biết đâu gã lại là chân mệnh thiên tử thật! Ai có thể chắc chắn được điều này đâu chứ?".

Mộ Dung Thùy lộ ra thần sắc ngưng trọng, gật đầu nói: "Câu này của Thiên Thiên đã nói trúng vào chỗ quan trọng nhất rồi. Nếu chỉ dùng lý trí để suy nghĩ, Lưu Dụ giờ đã trở thành đích cho vạn tiễn cùng bắn vào nên khẳng định khó lòng thoát khỏi độc thủ của địch nhân, nhưng nếu gã có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình, vậy thì người không tin gã là

chân mệnh thiên tử nhất cũng sẽ dao động. Từ đó, gã sẽ trở thành nhân vật có khả năng hiệu triệu nhất phương Nam, thậm chí có thể dẫn dụ được cả thủ hạ của địch nhân về đầu hàng dưới trướng mình cũng không chừng”.

Kỷ Thiên Thiên hiểu tại sao Mộ Dung Thùy lại đặc biệt quan tâm đến Lưu Dụ, sự thực thì giữa chư hùng Nam Bắc lúc này đang diễn ra một cuộc cạnh tranh ngấm ngầm, xem ai có thể thống nhất được phương Bắc hay phương Nam, rồi thừa thế chinh phạt thống nhất thiên hạ.

Mộ Dung Thùy đang suy nghĩ cho mình, y đương nhiên không hy vọng trước khi bình định chư hùng phương Bắc thì phương Nam đã nhất thống sớm hơn một bước. Vì vậy sự quật khởi của Lưu Dụ đã uy hiếp rất lớn đế bá nghiệp của y.

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ nếu Mộ Dung Thùy có thể nhìn thấu suy nghĩ của mình về y, không biết sẽ cảm thấy thế nào? Liệu y có cảnh giác với mình chăng?

Nghĩ đoạn nàng bèn nói: “Hoàng thượng còn chưa cho ta biết trận chiến này đã bại như thế nào?”.

Mộ Dung Thùy ngẩng đầu nhìn trời đêm, thở dài một tiếng rồi chậm rãi nói: “Có phải trù chuyện Biên Hoang Tập ra, Thiên Thiên không còn hứng thú với chuyện gì khác không?”.

Kỷ Thiên Thiên nhún vai nói: “Từ nhỏ ta đã là một kẻ rất hiếu kỳ, hứng thú thì nhiều lắm! Có điều giờ đây ta quan tâm nhất chính là Biên Hoang Tập, chuyện này cũng do một tay Hoàng thượng tác thành mà, chắc ngài cũng không muốn ta nói trắng ra nguyên nhân bên trong phải không?”.

Mộ Dung Thùy nhất thời cũng không nói được gì, càng không biết phải trả lời nàng thế nào, trăm ngàn suy nghĩ cùng lúc dâng lên trong đầu.

oOo

Tạ Đạo Uẩn khôi phục thần trí, mở mắt ra thì thấy gương mặt tiều tụy tang thương đầy những dấu vết của tuế nguyệt vô tình của Tống Bi Phong, nhưng bản thân thì lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

Nhìn cặp mắt rom róm lệ của Tống Bi Phong, nàng hiểu được mình đã thọ nội thương rất nghiêm trọng, có điều nàng không hề sợ hãi, bởi cuộc sống đối với nàng giờ đây chẳng còn gì để lưu luyến nữa.

Tạ Đạo Uẩn dịu dàng nói: “Ta còn tưởng là mình đang nằm mơ nữa, có điều ta đích thực đã mơ thấy Chu Tước kiều trên sông Tần Hoài, cả hẻm Ô Y bên cạnh Chu Tước kiều nữa, đó tựa như chuyện của kiếp trước, xảy ra từ rất lâu, rất lâu rồi. Hai nhà Vương, Tạ chúng ta đã nhiều đời sống chung một ngõ, tận hưởng phong lưu, ăn ngon mặc đẹp, cũng đồng thời đối mặt với kiếp nạn đáng sợ trước nay chưa từng có. Đây chính là vận mệnh mà chúng ta phải nhận lấy, không ai có thể thay đổi được”.

Tống Bi Phong thê lương nói: “Ta không hiểu, Tôn Ân sao lại hạ độc thủ với tiểu thư? Làm vậy đối với y chỉ có hại chứ đâu có ích?”.

Tạ Đạo Uẩn bình tĩnh nói: “Tống thúc đã rời khỏi Tạ gia, đây là lần cuối cùng ta cho thúc nhúng tay vào chuyện Tạ gia. Hãy đi giúp Lưu Dụ lấy thiên hạ đi! An công tuyệt đối không nhìn lầm người đâu!”.

Tống Bi Phong lòng đau như cắt, năm xưa Tạ An bệnh chết, hắn cũng không kích động đến vậy.

Con đường phong lưu của Tạ gia giờ đã đi hết, nếu Tạ Đạo Uẩn cũng tạ thế ở đây, vậy thì một mảnh huy hoàng cuối cùng của thế gia hiển hách nhất hẻm Ô Y này cũng theo đó mà mất đi nốt. Thời đại của Tạ An cũng sẽ kết thúc ở đây.

Tạ Đạo Uẩn thở dài nói: “Ta muốn gặp Vương lang và Vinh nhi! Ta thật sự không thể cầm cự nữa rồi. Tống thúc hãy bảo trọng, ta đã sống những năm tháng huy hoàng nhất của cuộc đời, cũng nên biết lấy đó làm đủ đúng không? Tất cả giờ đây không còn quan hệ gì với ta nữa rồi”.

Song mục Tống Bi Phong hiện thần sắc kiên định, ngón tay điểm xuống như mưa vào các đại huyết trước ngực nàng, đây chính là cách mà trước kia Yến Phi đã dùng để cứu hắn.

oOo

Kỷ Thiên Thiên trở về trong trường, Tiểu Thi đang nóng lòng như lửa lập tức chạy đến thị hầu, nói: “Tiểu tỳ chỉ sợ Hoàng thượng không kèm chế nôi, không chịu thả tiểu thư về hay là tìm cách chuốc say tiểu thư thôi”.

Kỷ Thiên Thiên mỉm cười nói: “Mộ Dung Thùy không phải là hạng tiểu nhân bỉ ổi đó. Cha nuôi từng nói phàm những kẻ có thể trở thành nhất lưu cao thủ đều có năng lực khống chế thất tình lục dục của bản thân, vậy nên mới không bị tình cảm ảnh hưởng, võ công cũng theo đó mà vượt lên người khác. Huyền soái chính là một người như vậy, ngài rất khác với

đám tử đệ thế gia ở Kiến Khang. Chẳng những Huyền soái chưa bao giờ để ý chuyện nam nữ, mà còn chẳng bao giờ hứng thú với mấy thứ Ngũ Thạch Tán, Hàn Thực Tán mà đám tự xưng là Kiến Khang danh sĩ kia hay dùng để thừa cơ làm bậy. Về mặt này thì cả can gia cũng tự hổ thẹn là không bằng”.

Tiểu Thi vẫn lo lắng nói: “Nhưng Mộ Dung Thùy là người Hồ đó”.

Kỷ Thiên Thiên nắm tay Tiểu Thi ngồi xuống thăm, vui vẻ nói: “Giờ đây người Hồ ở phương Bắc và người Hán chúng ta cũng không có phân biệt gì lớn nữa rồi, đặc biệt là những người ở tầng lớp trên, nhờ nỗ lực Hán hóa Hồ tộc của Phù Kiên, người Hồ đều nói tiếng Hán, có người còn đọc cả sách thánh hiền. Như Mộ Dung Thùy chẳng hạn, trừ lúc trên chiến trường vẫn còn tác phong dũng mãnh háo thắng của người Hồ ra, kỳ dư lúc bình thường có nhìn thế nào cũng không cảm giác y là người dị tộc cả”.

Tiểu Thi cúi đầu nói: “Nhìn y trông sợ chết khiếp đi được! Cứ như không ai là đối thủ của y vậy ấy!”.

Kỷ Thiên Thiên cười cười nói: “Đừng để bị khí thế của y nhiếp phục, hươu chết vào tay ai còn phải gặp nhau trên chiến trường mới biết được. Trong thiên hạ này không ai là không thể bị đánh bại. Nói cho người biết một tin rất tốt lành, Hoang nhân chúng ta đã giành được thắng lợi triệt để trong chiến dịch phản công Biên Hoang Tập lần thứ hai rồi, liên quân của Tiên Ti và người Khương đông gấp ba lần đã bị trục xuất khỏi Biên Hoang Tập. Quân ta đã thắng một trận tuyệt đẹp. Yển Phi lại càng đại triển thần uy, một mình suất lĩnh cao thủ công chiếm Chung lâu giữa trời mưa gió, từ trung tâm Biên Hoang Tập làm dao động lòng quân địch. Trận đánh này đã khiến Hoang nhân danh động cả thiên hạ, để xem sau này còn kẻ nào dám coi thường chúng ta nữa không”.

Tiểu Thi mừng rỡ nói: “Hoang nhân đúng là có bản lĩnh”.

Kỷ Thiên Thiên thấp giọng nói tiếp: “Mất đi Biên Hoang Tập đã làm lòng tin kiên định bất di bất dịch của Mộ Dung Thùy yếu đi đáng kể, ta chưa từng thấy y có thần thái như tối nay. Mặc dù đang nói chuyện với ta nhưng thỉnh thoảng vẫn nghĩ vẫn vơ chuyện khác, có thể thấy y đang tâm sự trùng trùng, vì thế chỉ cần thua thêm một trận nữa, y ắt hẳn sẽ đổi mặt với con bão lòng lớn nhất từ trước đến giờ, rất có thể sẽ không còn là Mộ Dung Thùy trước đây nữa đâu”.

Tiểu Thi nói: “Vì vậy chúng ta càng phải cẩn thận trong quan hệ với y, để y vẫn giữ được tác phong quân tử. Giờ tình thế đang rất có lợi cho chúng ta, kẻ nào dám coi thường Hoang nhân, kẻ ấy ắt sẽ nếm mùi đau khổ”.

oOo

Trên con đường quan đạo đi về phía Bắc, Tống Bi Phong vô lực thúc ngựa chậm chậm bước đi, bên cạnh là Tạ Đạo Uẩn nằm trên một con ngựa khác.

Đưa nàng về Tạ gia ở Kiến Khang là chuyện duy nhất hẳn có thể làm lúc này.

Trong Tạ gia có ba người hẳn tôn kính nhất, là Tạ An, Tạ Huyền và Tạ Đạo Uẩn. Đối với Tạ Đạo Uẩn, ngoại trừ sự tôn kính ra còn có lòng thương tiếc cho cuộc hôn nhân bất hạnh của nàng. Ông trời đối với bậc nữ tài tử này quả thật quá bất công, đã ban cho nàng sắc đẹp, tài trí cùng một trái tim lương thiện, sao lại không tặng nàng hạnh phúc và vui vẻ? Chẳng những nàng là người bị hại của cái gọi là hôn nhân môn đăng hộ đối, mà còn là vật hy sinh của những nước cờ chính trị nữa.

Đến giờ hẳn vẫn không nghĩ ra tại sao Tôn Ân phải hạ độc thủ với nàng, rốt cuộc là xuất phát từ cừu hận với Tạ Huyền hay còn vì nguyên nhân nào khác?

Nếu chỉ vì báo phục Tạ gia, tại sao Tôn Ân lại tha cho Tống Bi Phong hẳn?

Lúc đó hẳn liều mạng ngăn cản Tôn Ân, sau hơn ba mươi chiêu thì đã tiêu tán nhuệ khí, chân khí đứt đoạn, bị Tôn Ân dồn vào thế hạ phong.

Chỉ cần Tôn Ân tiếp tục tấn công, nhất định sẽ lấy mạng hẳn dễ như lấy đồ trong túi, nhưng họ Tôn đó lại chỉ đánh hẳn một chuồng ngựa nhào xuống đất rồi bỏ đi, trước khi đi còn để lại một câu nói khiến hẳn không tài nào hiểu nổi.

Tôn Ân nói: "Nếu đổi lại ở một tình huống khác, ta tuyệt đối sẽ không hạ sát thủ với nàng, nhưng số phận đã định sẵn rồi! Bỏ đi! Mang nàng về Kiến Khang mà an táng tử tế đi! Khi rời khỏi cuộc đời này nàng không hề đau khổ chút nào đâu!".

Hẳn thật sự không hiểu, tại sao Tôn Ân lại nói đây là vận mệnh đã an bài?

Võ công của Tôn Ân còn đáng sợ hơn cả trong truyền thuyết, thử hỏi khắp thiên hạ này có mấy người xứng đáng làm đối thủ của ư?

Tống Bi Phong tuy rất tự phụ, nhưng cũng biết mình không có năng lực báo cừu cho Tạ Đạo Uẩn.

Yến Phi có được chăng?

Nghĩ tới đây, hẳn liền lập tức động tâm, cuối cùng cũng hiểu được hành vi khiến người ta khó hiểu của Tôn Ân.

Hẳn muốn dẫn dụ Yến Phi quyết một trận tử chiến.

Yến Phi và Tạ gia có quan hệ thân thiết, mà sau khi Tạ An, Tạ Huyền khừ thế, Tạ Đạo Uẩn đã trở thành đại biểu của Tạ gia. Giả như Tôn Ân giết Tống Bi Phong hẳn hoặc Tạ Diễm,

đó chỉ là sự chém giết lẫn nhau trên chiến trường hay trong võ lâm, không thể gây chấn động đủ lớn cho Yến Phi. Nhưng đối tượng mà y hạ độc thủ lại là người hoàn toàn không tranh chấp với đời như Tạ Đạo Uẩn, như vậy rõ ràng đã nhằm vào Yến Phi, chỉ cần Yến Phi còn sống một ngày, tuyệt đối chàng sẽ bỏ qua cho họ Tôn y.

Đây là mối hận vĩnh viễn không thể giải khai.

Tôn Ân đã quyết ý trừ diệt Yến Phi, điều này quan hệ rất lớn đến thanh danh của y và uy thế của Thiên Sư quân.

Cũng may là nhờ chân khí Yến Phi năm xưa truyền cho khi liệu thương, hấn vẫn miễn cưỡng giữ được tính mạng cho nàng, chỉ có điều cả chính bản thân hấn cũng không biết Tạ Đạo Uẩn có thể cầm cự thêm được bao lâu nữa.

Tôn Ân quả thật quá độc ác quá bỉ ổi, chỉ vì tư cừu của cá nhân mà di họa đến cả những người không liên quan.

Đáng sợ hơn cả là Tư Mã Đạo Tử đã ép cả nhà Vương Ngung Chi nhúng chân vào vũng bùn chiến tranh, tất cả chẳng qua chỉ vì thủ đoạn tranh quyền đoạt lợi.

Rốt cuộc ông trời đang làm gì? Để ác nhân luôn luôn đắc thế, chẳng lẽ thế gian này chỉ có cường quyền mà không có công đạo.

Đột nhiên, hấn chợt hiểu ra tất cả hy vọng của mình giờ đều ký thác lên mình một người, đó chính là người thừa kế được Tạ Huyền đích thân chọn lựa.

Lưu Dụ!

Tống Bi Phong thầm hạ quyết tâm, cho dù có chết cũng phải giúp Lưu Dụ thành khí, chỉ có thông qua Lưu Dụ, hấn mới có thể rửa cừu tuyệt hận cho Tạ gia, báo phục Tư Mã hoàng triều, báo phục Tôn Ân.

Sinh vinh tử nhục không còn quan trọng nữa, chỉ có như vậy hấn mới có thể báo đáp Tạ An, bày tỏ lòng cảm ân sâu sắc của mình với vị thiên hạ đệ nhất danh sĩ ấy.

- o O o -